

Да бждемъ пакъ както си бѣхме,
Ил' всинца да се истрѣбимъ.

До кога, братя, ще се губимъ?

Защо да се не съберемъ?

Тѣй ли вѣчно ще се губимъ

Въ робство синца да измрѣмъ?!

Я вижте, братя, погледнете,

На чуждитѣ намъ племена!

Отъ тѣхъ добръ примѣръ земете

Какъ си прославятъ имена.

Станете, братя, виѣ станете,

Начало покажете виѣ; —

Саблитѣ си да запашемъ

И помощъ ще да се яви.

На помощъ Сърби, Черногорци

Съ радостъ ще се затекжтъ;

А отъ Сѣверъ храбри Русси,

Тозъ-часъ ще да се появжтъ.

Догдѣ е мѣничка змията

Елате да се съберемъ,

С' крака да ѣ строшимъ главата,

Свободни да се назовемъ,

Да стане лева нашъ балкански;

Отъ него вѣтръ да повѣѣ;

С' тъменъ облакъ да затъмнѣѣ

Проклѣтото отоманско племе!

Да си развиемъ знамената

Да свѣтне нашата земя!

Да си прославимъ имената,

Да гинатъ турски племена.